4. etasje

Heisen stoppet mellom andre og tredje etasje.

Jeg trykket på knappen igjen, men ingenting skjedde.

Klokka på mobilen viste 23.17. Skolen hadde vært tom i over en time. Jeg skulle egentlig ha dratt hjem for lenge siden, men jeg hadde glemt sekken på klasserommet. Vaktmesteren hadde sagt at jeg kunne hente den før han låste.

Nå begynte jeg å angre på at jeg hadde hørt på ham.

Jeg trykket på alarmknappen. En svak summelyd kom fra høyttaleren over meg.

«Hallo?»

Jeg så opp.

«Ja? Jeg sitter fast.»

Det ble stille.

Så hørte jeg min egen stemme.

«Ikke gå ut.»

Jeg frøs.

Stemmen hørtes akkurat ut som meg, men den kom fra høyttaleren.

«Hvem er dette?» spurte jeg.

«Du har ikke mye tid.»

Plutselig begynte heisen å bevege seg igjen. Displayet skiftet fra 3 til 4.

Det var umulig. Skolen hadde bare tre etasjer.

Dørene åpnet seg.

Utenfor lå en lang gang med hvite vegger og gamle bilder av skolen. Det luktet støv. Jeg hadde gått på denne skolen i over et år, men jeg hadde aldri sett gangen før.

Jeg tok fram mobilen og filmet.

Hvis dette var en spøk, skulle noen få høre om det.

Lenger nede i gangen hang et bilde av et gammelt skolekull. Under bildet sto det en dato: 14. oktober 2006.

Jeg gikk nærmere.

En av elevene på bildet hadde et arr over høyre øre.

Jeg kjente ham igjen.

Det var personen jeg hadde sett i drømmen min flere ganger den siste uka. Jeg hadde aldri fortalt noen om det.

Under bildet sto det skrevet med penn:

Én elev forsvant. Saken ble aldri oppklart.

Jeg tok et bilde av teksten.

Så hørte jeg skritt bak meg.

Jeg snudde meg, men gangen var tom.

Mobilen vibrerte.

En melding fra et ukjent nummer.

IKKE LET ETTER HAM.

Jeg skrev tilbake:

HVEM ER DU?

Svaret kom med en gang.

DU VET HVEM JEG ER.

Jeg kjente hjertet slå raskere. Jeg skulle til å ringe politiet da jeg oppdaget en dør med skiltet 4A.

Jeg åpnet den.

Rommet var et vanlig klasserom. Pultene sto på rekke, og tavlen var dekket av skrift.

DAGENS OPPGAVE: FINN UT HVA SOM SKJEDDE 14. OKTOBER 2006.

På kateteret lå en bunke papirer.

Det øverste arket var en kopi av en gammel politirapport. Jeg begynte å lese.

En elev ved navn Jonas hadde forsvunnet fra skolen etter skoletid. Flere elever var blitt avhørt, men ingen hadde kunnet forklare hva som hadde skjedd.

Det siste vitnet hadde vært en gutt på samme alder som meg.

Navnet hans var sladdet.

Jeg bladde videre.

På neste side var det et bilde fra overvåkningskameraet. Det viste en gutt som gikk inn i skolebygningen klokka 23.17.

Gutten hadde samme jakke som meg.

Jeg snudde arket.

På baksiden sto det skrevet:

HAN KOMMER ALLTID TILBAKE.

Jeg slapp papirene.

Dette var ikke morsomt lenger.

Jeg tok opp mobilen for å ringe, men hadde ikke dekning. I stedet åpnet jeg videoen jeg hadde filmet i gangen.

Bildet var uklart, men jeg kunne se skolebildet.

Så oppdaget jeg noe jeg ikke hadde lagt merke til tidligere.

På bildet fra 2006 sto det en gutt bakerst i rekken.

Han hadde samme ansikt som meg.

Jeg zoomet inn.

Under bildet sto det et navn.

Dag.

Jeg rygget fra skjermen.

Hvordan kunne navnet mitt stå på et bilde fra tjue år før jeg ble født?

Da ringte skoleklokka.

Én gang.

Alle lysene blinket.

Jeg hørte en dør åpne seg ute i gangen.

«Dag?»

Det var stemmen til en gutt.

«Jeg vet at du er der.»

Jeg gikk mot døra, men stoppet da jeg så en ny melding på mobilen.

IKKE SVAR HAM.

Jeg så mot gangen.

«Dag, du må hjelpe meg.»

Stemmen hørtes redd ut.

Jeg tok et skritt bakover.

«Hvem er du?»

«Jonas.»

Jeg husket politirapporten. Gutten som hadde forsvunnet.

«Hva skjedde med deg?» spurte jeg.

Det ble stille.

Så svarte han:

«Det var du som gjorde det.»

Døra smalt igjen foran meg.

Jeg prøvde håndtaket, men den var låst.

På kateteret lå det plutselig et nytt ark.

Det var en utskrift av en tekstmelding.

23.17 – Går inn i heisen.

23.24 – Finner politirapporten.

23.27 – Snakker med Jonas.

Jeg sjekket klokka.

23.27.

Alt jeg hadde gjort, sto skrevet på arket.

Nederst sto det én siste linje.

23.31 – Husker hva som skjedde.

Jeg stirret på ordene.

Jeg husket ingenting.

Så begynte det å banke på døra.

Tre langsomme slag.

«Dag», sa stemmen utenfor. «Du må slutte å late som.»

Jeg grep arket og rev det i stykker.

«Jeg vet ikke hva du vil!»

«Jo», svarte stemmen. «Du vet det. Du har bare glemt det… igjen.»

Plutselig gikk døra opp.

Gangen var tom.

Jeg løp ut og fant trappa. Jeg løp ned tre etasjer før jeg rev opp døra til første etasje.

Men dette var ikke første etasje.

Det fantes ingen vinduer, ingen utgang og ingen dører til klasserommene.

Bare en lang korridor.

På veggene hang massevis av bilder av meg.

Jeg gikk nærmere det første.

Der sto jeg foran skolen.

På det neste satt jeg i et klasserom.

På det tredje sto jeg ved siden av en gutt med et arr over øret.

Jonas.

Jeg kjente ham igjen fra skolebildet.

På baksiden av bildet sto det skrevet:

FORSØK NUMMER 38.

Jeg snudde meg.

En gutt sto i enden av korridoren.

Han hadde samme klær som meg, men et langt arr over høyre øre.

«Hvem er du?» spurte jeg.

«Den første.»

«Den første hva?»

Han så på bildene.

«Den første som prøvde å finne ut hva som skjedde med Jonas.»

Jeg gikk nærmere.

«Hva skjedde med ham?»

Gutten så ned.

«Han forsvant ikke. Han ble drept.»

Jeg kjente at beina ble svake.

«Av hvem?»

Han løftet blikket.

«Det er det du må finne ut.»

«Hvorfor ser du ut som meg?»

Han svarte ikke med en gang.

«Fordi vi er samme person.»

Jeg ristet på hodet.

«Det gir jo ikke noe mening.»

«Det gjorde det ikke første gangen heller.»

Han fortalte at han hadde funnet politirapporten, akkurat som meg. Han hadde lett etter sannheten, men hver gang han kom nær svaret, begynte alt på nytt.

«Hva mener du med at alt begynner på nytt?»

Han pekte på bildene.

«Hver gang du glemmer, blir det laget en ny versjon av deg. Noen prøver å komme seg ut. Andre prøver å holde deg her.»

«Hvem holder meg her?»

Han så mot døra bak meg.

«Den som ikke vil at du skal huske.»

Jeg snudde meg.

En dør hadde dukket opp på veggen.

På den sto det:

IKKE ÅPNE.

«Hva er bak den?» spurte jeg.

Gutten tok tak i armen min.

«Det er der du finner svaret. Men du må forstå én ting først.»

«Hva da?»

«Du kan ikke stole på noen som ser ut som deg.»

Han slapp meg og forsvant inn i mørket.

Jeg sto alene.

Døra foran meg var den eneste veien videre.

Jeg åpnet den.

Bak døra var det et lite rom med en stol, et bord og en gammel datamaskin. På bordet lå sekken min.

Ved siden av den lå en mobiltelefon.

Jeg kjente den igjen.

Det var min gamle telefon, den jeg hadde mistet for flere måneder siden.

Skjermen lyste.

En video begynte å spille.

På skjermen satt jeg på stolen.

Jeg så eldre ut. Trøtt. Skitten. Jeg hadde et blåmerke på kinnet.

«Hvis du ser dette, har vi mislyktes igjen», sa jeg på videoen.

Jeg lente meg nærmere.

«Jonas ble ikke drept av en fremmed. Vi var de siste som så ham i live. Jeg husker hva som skjedde, men hver gang jeg prøver å fortelle sannheten, begynner alt på nytt.»

Videoen hakket.

Så fortsatte jeg:

«Jeg vet ikke hvem som styrer dette stedet. Men jeg har funnet ut én ting. Politirapporten er falsk. Noen har endret forklaringene fra vitnene for å skjule det som skjedde.»

Jeg kjente hårene reise seg.

«Se på den siste siden», sa jeg på videoen. «Der finner du navnet.»

Videoen stoppet.

Jeg åpnet sekken og fant politirapporten.

Den siste siden var revet ut.

Da hørte jeg noen utenfor døra.

«Dag?»

Stemmen var min egen.

«Jeg vet at du er der.»

Jeg så mot døra.

En ny melding dukket opp på telefonen.

IKKE SLIPP HAM INN.

Jeg gikk mot bordet og undersøkte den gamle datamaskinen. Den sto fortsatt på. På skjermen var det en mappe med navnet JONAS.

Jeg åpnet den.

Der lå et bilde av meg og Jonas sammen på skolen.

Vi smilte begge to.

Under bildet sto det en dato.

14. oktober 2006.

Så la jeg merke til noe annet.

I bakgrunnen sto en voksen mann.

Vaktmesteren.

Jeg kjente hvordan magen knøt seg.

Vaktmesteren som hadde latt meg komme inn på skolen i kveld.

Vaktmesteren som visste at jeg skulle hente sekken.

Døra begynte å åpne seg.

En gutt med et arr over øret kom inn.

«Gi meg rapporten», sa han.

Jeg rygget.

«Du er ikke den første.»

Han smilte svakt.

«Endelig begynner du å forstå.»

«Var det du som drepte Jonas?»

Smilet forsvant.

«Jeg prøvde å redde ham.»

«hvorfor lyver du?»

Han så på meg lenge.

Så sa han:

«Fordi det var du som låste døra.»

Jeg klarte ikke å svare.

Et minne traff meg.

Et klasserom. Jonas som ropte. En dør som smalt igjen.

Så mørke.

Jeg mistet rapporten.

«Nei», hvisket jeg.

Gutten med arret bøyde seg ned og plukket den opp.

«Du husker det nå.»

«Det var ikke meningen at dette skulle skje.»

«Det vet jeg.»

«Hva skjedde med Jonas?»

Han så på meg.

«Vaktmesteren fant ham. Men da var det for sent. Han sørget for at ingen fant ut hva som hadde skjedd. Og han sørget for at du aldri skulle huske det.»

Jeg kjente tårene presse på.

«Hvorfor?»

«Fordi han var faren til Jonas.»

Det ble stille.

Så hørte vi skritt ute i gangen.

Tunge, rolige skritt.

Gutten med arret så mot døra.

«Han har funnet oss.»

«Hva gjør vi?»

Han grep tak i armen min.

«Vi kommer oss ut.»

Vi løp ut i korridoren og mot heisen.

Dørene åpnet seg.

Jeg hoppet inn og trykket på første etasje.

Heisen begynte å gå ned.

«Hva skjer nå?» spurte jeg.

Gutten med arret svarte ikke.

Høyttaleren knitret.

Så kom stemmen min.

«Gratulerer, Dag.»

Jeg så opp.

«Du har funnet sannheten.»

Heisen stoppet.

Dørene åpnet seg.

Jeg sto alene i den vanlige skolegangen.

Ingen gutt med arr.

Ingen korridor.

Ingen fjerde etasje.

Jeg så på mobilen.

23.31.

Jeg hadde bare vært borte i fjorten minutter.

Hoveddøren sto åpen. Jeg løp ut i den kalde lufta og begynte å gå hjem.

Da vibrerte mobilen.

En melding fra mitt eget nummer.

23.32 – Går hjem.

Jeg stoppet.

En ny melding.

23.35 – Ser seg ikke tilbake.

Jeg stirret på skjermen.

Så kom den siste.

23.36 – Skjønner endelig hva som er galt.

Jeg løftet blikket.

På andre siden av veien sto skolen.

Alle vinduene var mørke.

Bortsett fra ett.

Fjerde etasje.

Jeg visste at skolen bare hadde tre etasjer.

Så ringte mobilen.

Jeg svarte.

Det var stille.

Så hørte jeg min egen stemme.

«Ikke bekymre deg.»

Jeg lukket øynene.

«Denne gangen husker du ingenting.»

Samtalen ble avsluttet.

Jeg tok opp mobilen igjen og åpnet bildene.

Det siste bildet var et jeg ikke hadde tatt selv.

Det viste meg utenfor skolen, akkurat der jeg sto nå.

Men bildet var tatt innenfra.

Fra fjerde etasje.

I bakgrunnen, i refleksjonen av vinduet, sto vaktmesteren.

Han holdt opp et ark.

Jeg zoomet inn.

Det var den siste siden fra politirapporten.

Under bildet sto det skrevet:

FORSØK NUMMER 39 ER I GANG.

Jeg så opp mot skolen.

Vinduet i fjerde etasje var nå tomt.

Mobilen vibrerte én siste gang.

En melding fra vaktmesteren.

«Vi sees i morgen, Dag. Husk å hente sekken din.»